

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 17:55
מוצאי שבת: 18:58
רבינו תם: 19:33

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 18:05
מוצאי שבת: 18:56
רבינו תם: 19:36

מופץ ב-7500 עותקים בכל הארץ

חידושים לפרשת "נח" - גליון מס' 212

שנה ח' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

מעין זה הקשו גם על לשון הפסוק בציווי על מצות השביעית (ויקרא כה, ז-ו): "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך וגו' ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול", מדוע הוקדמה אכילת האדם לאכילת הבהמה?

הגאון רבי מרדכי יהודה לייב זק"ש, רבה של שכונת "זכרון משה" בירושלים וראש ישיבת "בית זבול", יישב זאת בספרו "בית זבול" בהמצאה מעניינת:

"במגן אברהם" (סימן קסז ס"ק יח) הובא בשם **ספר חסידים**, שלגבי שתיה האדם קודם לבהמה, שכן נאמר (בראשית כד, מו): "שתה וגם לגמלך אשקה". והטעם לחילוק זה נראה, שבאמת האדם צריך להיות קודם לבהמה, שכן הוא מבחר היצירה, ובכל זאת אמרו חז"ל שבאכילה יש להקדים את אכילת הבהמה, שכן באכילה מורגשת מעלת האדם, שהרי הוא אוכל בשר ודגים וכל מטעמים, ואילו הבהמה מסתפקת באכילת עשב השדה, ומשום כך דין הוא שנקדימה.

ראיה לכך שזוהו הטעם, ונכל למצוא בפסוק שממנו, כאמור, למדו חז"ל דין זה: "ונתתי עשב בשדך", ורק לאחר מכן "ואכלת ושבעת" - העשב הוא הטעם להקדמת אכילת הבהמה לאכילה המלאה של האדם. לאחר שהבהמה אכלה את העשב, אזי הותר לאדם "ואכלת ושבעת!"

כל זאת הוא באכילה. בשתיה, לעומת זאת, האדם והבהמה שווים: שניהם שותים מים, ומכאן שכן, לכן בשתיה האדם קודם לבהמה.

ומכאן, אמר הגאון הנ"ל, ונכל ללמוד שגם באכילה, במקום שבו אין הבדל בין האדם לבהמה - האדם קודם, ואכן, בשתי המקומות שבהם הקדים הפסוק את אכילת האדם, אין הבדל בין אכילת האדם לאכילת הבהמה.

שהרי לפנינו, בתיבת נח, עדיין היה קיים האיסור על האדם לאכול בשר (סנהדרין טו, א), ואם כן אז היה שווה האדם לבהמה. כך גם לגבי שביעית, שהרי אף על פי שאין מאכלים לבהמה מאכל אדם, מכל מקום הדין הוא (תוספתא שביעית ה, ג), שאם הלכה הבהמה מאילה תחת התאנה ואוכלת בתאנים - אין מחייבים אותו להחזירה, משום שנאמר "ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול", ואם כן הבהמה שווה לאדם, ולכן בשני מקומות אלו קודמת אכילת האדם לאכילת הבהמה, כמו בשתיה!

(ושלל לא יחסר)

"ויאמר ה' לנח בא אַתָּה וְכָל בְּיֹתֶךָ אֶל הַתֶּבֶה כִּי אֹתְךָ רְאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בַּדּוֹר הַזֶּה" (א, א).

רש"י כבר מרגיש במה שיש להעיר: הלא בתחילת הפרשה מעידה התורה שנה היה "צדיק תמים", ומדוע כאן מכתיר אותו הקב"ה בתואר 'צדיק' בלבד? אלא, משיב רש"י (על פי דברי בראשית רבה לב, ד): "מכאן שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו וכולו שלא בפניו. ובכל זאת, מן הראוי להבין את הענין גם בדרך הפשט:

מפי השמועה, נאמר כאן ביאור נפלא בשם הגאון רבי חיים ברלין זצ"ל, אב"ד מוסקבה ולימים רבה של ירושלים:

ידוע כי ההיפך מצדיק הוא רשע, ואילו ההיפך מתמים הוא עיקש. עוד ידוע כי רשע הוא מי שעושה מעשים רעים, ואם כן צדיק הוא בעל מעשים טובים, ועיקש הוא בעל דעות כוזבות, ולפי זה תמים הוא בעל דעות טובות, המקיים את "תמים תהיה עם ה' אלוהיך".

והנה, חטא המבול היה **במעשים**, כעדות הכתוב: "כי מלאה הארץ חמס", בעוד חטא דור הפלגה היה רק בדעות, אך לגבי המעשים ידענו דוקא כי שררו ביניהם יחסי שלום ואחדות.

ונח - הוא היה גם בדור המבול וגם בדור הפלגה, ומת עשר שנים אחרי מעשי דור הפלגה.

מעתה, כאשר ציוה הקב"ה למשה לכתוב את תולדות נח ואת מעשיו, אמר לו לכתוב "נח איש צדיק תמים", צדיק - במעשיו, תמים - בדעותיו, והוסיף הכתוב: "בדורותיו", כי בדור המבול שחטאו במעשים רעים - היה נח צדיק במעשיו הטובים, ואילו בדור הפלגה שחטאו בדעות - היה נח תמים בדעות, כפי שביארנו.

אבל כאשר הקב"ה אומר לנח לבוא אל התיבה, הרי זה משום שהולך הוא למחות את דור המבול, והקב"ה מסביר לו מדוע רק הוא ינצל, שכן "אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה", כי כאשר מדברים על הדור הנוכחי, דור המבול שהרשיע במעשיו, תוארו המתאים של נח הוא 'צדיק', וזו סיבת הצלתו, ואמנם עתיד הוא להיות גם 'תמים' - בדור הפלגה, אך אין טעם לשבחו על כך כבר מעתה...

דברי פי חכם חן!

נא להעתיר בתפילה לרפואתו של מרן פוסק הדור הראשון לציון רבי עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א בתושח"י.

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לט"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פול: 054-8484945 רפאל ש.

שרוליק קרויזר
המרת מס"ח
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
נייד 050-6379544.

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!
האניקולופדיה תולעת שני!
רב מוכר סדרת "תולעת שני"
מאת הר"ה ג' שניאור זלמן רוז
חובה בכל בית יהודי!
חדש כרך רביעי!
למשלוח עד הבית חייג:
08-9216829
בהוצאת המכון למצוות התלויות בארץ.
להשיג ברשת יפה נון ובחנות הספרים המובחרות.

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!
אנם פאלאס אירועים
גיסון 11 פי"ת טל. 9316606

לימוד
מרחוק
Education Technology Channel
דרושים אנשי חינוך מנוסים
למפגשים משלמים לילמודי תורה
במגוון נושאים, לכיתות לימוד
בארה"ב דרך שירות בשיחות ועידה
בדיגיטל.
משכורות מצוינות לטווחים ארוכים.
שעות עבודה גמישות • עדיפות
לשליטה בשפות אנגלית ואדיש
קורות
חיים
פיסקס
טל 02-6244424
פקס 02-6244481
k@etc-foundation.com

ר"ר נח
התקליטן רפאל חכמון
פול: 052-2567240

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום עם: 052-626 53 92

סיפור מיוחד הובא בשבועון הנפלא "מרוה לצמא", והרי הוא לפניכם: בשכונות הישנות של ירושלים, בבתי האבן הנראים מבחוץ מיטם לפול גרים יהודים נפלאים. חלק מן שכונות, התמלאו לא מכבר ביהודים חוזרים בתשובה. יהודים שעזבו מאחוריהם הכל כדי להגיע לחבלי העיקרית. יהודים שמצאו את האור. משפחות שלמות מקיימות מצוות בהיידור רב, שבתות מיוחדות נשמרות שם, ילדים מסולסלי פאות וילדות עם צמות מתרוצצים בחצרות.

באחת השכונות האלו, התגורר זוג יהודים מפלא וצדיק. מדובר ביוג חוזרים בתשובה שקיבלו על עצמם מיום נישואיהם להרבות במצוות ככל שרק ניתן, כדי להשלים את החסר מן השנים בהם לא זכו לטעום את אור התורה. ועוד הסכם עשו ביניהם בני הזוג, כי כל מצווה ומצווה שמישהו מהם מקיים, הוא מתחלק עימה בשווה בשכרה עם בני זוגו. החשבון המובנה היה פשוט. עד שגילו את עולם התורה והמצוות עברו כמה וכמה שנים. הם בזבוזו כאן בעולם קרוב לעשרים שנה, לא הספיקו בשנים האלו ללום, אולי רק להפך. זה הזמן להשלים את החסר, לרדוף כל הזמן אחרי מצוות כדי להרגיש שמנסים למלא את החור שנפער.

בצד, מנוחת היתה הנדונה שלהם שקיבלו מן ההורים. נדוניה זה אמורה לשמש להם כפתרון ליום סגריר שלא יבוא. דירה הם עדיין לא קנו והתגוררו בשכירות במקום. הילדים נולדו, המשפחה התרחבה, וההוצאות עלו במקביל. אם הם עצמם כזוג יכלו להצמצם, ולחיות במחסור, ילדים קטנים חייבים להלביש, חייבים להאכיל. לכן החליטו לפתוח מכולת שכונתית. סכום הנדוניה שעמד בצד היווה את הבסיס לפתיחת המכולת הזו. בחנות צדדית, קטנה ונקיה נפתחה המכולת. את המדפים עמדו מסודרים מוצרים בסיסיים הדרושים בכל בית. את הלחם ואת החלב היה מעקב בעל הבית בשב בבוך כששפתיו מפזמות פרקי תהילים. אנשים נכנסו ובאו לקנות. טוב ונעים היה במכולת הזו. דין פרוטה נשמר כדן מאה, יושר ואמון ליוו את הקופה הרושמת. לא היה בה מוצרי מותרות, הם ידעו שתושבי השכונה הם כה עניים ומלכת את יוכלו לקנות מוצרים כאלו, לכן מילאו את המדפים במוצרים הפשוטים ביותר שיכלו: פתייתים, סוכר ואורז.

והיה בה, במכולת הזו, עוד משהו שמשך קונים רבים. היתה מחברת חומה עבה ומחובר אליה זנב עפרון. מחברת החובות, כך קראו לה. במחברת זו, יכל כל מי שרצה לרשום את חובו. לקנות מוצרים, ולרשום בהקפה. אף אחד מתושבי השכונה הזו לא היה עשיר כל כך, עד כדי שהיה לו מזומן לשלם במכולת. כולם רצו לרשום בהקפה, לכולם זה היה נח. הרעיון שניתן לרשום כאן בהקפה ללא גבול, משך אליה עוד ועוד קונים. עוד ועוד יהודים טובים שאין ידם משגת להשיג מעות לשני לחם ואחד חלב, באו לקנות. רשמו והלכו. המחברת החומה הלכה ותפחה, את זנב העפרון החליפו כבר מזמן בעפרון חדש. בקושי באים אנשים כדי למחוק את חובותיהם והרשימה רק במחברת. המחברת כבר אינה מספיקה. בניין דבק עבה וחזק חוברת אליה מחברת נוספת, שהכילה אף היא טורים צפופים של מספרים ושמות. קונים רבים הבטיחו: "נשלם בסוף החודש". קונים הביאו לפעמים סכומים חלקיים, אבל בעל הבית ראה עד כמה

עניים הלוקחות שלו, עד כמה הם נלחצים כשהוא מבקש מהם לפרוע את החוב. הוא גם לא יכול היה לשלוח ילד שמבקש בבוך לחם וחלב הביתה ולומר לו: "תגיד לאמא או לאבא שקודם כל ישלמו את החוב". הוא ידע שאין להם ממה לשלם. הוא הכיר את המחסור ואת המצוקה ולא יכול היה להשאיר משפחות רעבות. אם היה שולח הביתה ילד או שתיים, היו תריסר ילדים לפחות, הולכים היום לבית הספר כשאין להם סנדוויץ בתיק ואת זה הוא לא יכל היה לשאת.

אט אט נגמר הסכום שהוקצה להשקעה במכולת הזו. בעל הבית מבקש לקנות מוצרים חדשים ואין ידו משגת לקנות אותם. הוא תולה מודעות מאירות עיניים, בעדינות ובבושה מבקש לבוא ולסדר את החשבון, מבקש לבוא ולפרוע את החובות. הקונים עוברים ליד המודעה ועיניהם כלות. הם היו רוצים מאד, עוד יותר ממנו, לפרוע את החובות, רק שאין להם. חלק מהם משלמים ופסים עבים מוחקים את חובותיהם במחברת. חלק מחכים לתשרי, אולי יקבלו אז ככולל משכורת כפולה, וממנה יתנו לו. קונים אחרים מספרים לו על מצוקות קשות, בעיות שוטטות מהם את טיפת הכסף האחרונה ומבקשים בתחנונים ארכה נוספת. ליבו של המוכר נמס כמים, הוא לא מסוגל לעשות זאת ליהודים טובים.

אחרי תקופה, נסגרת המכולת הזו. המוצרים מתחילים בזה אחר זה. ממדפי המכולת לא נותר מאום, אפילו הם נמכרו לכיסוי החובות ובבית עומדת מחברת עבה המכילה את חובות תושבי השכונה. ערב, אומר הבעל לאשתו: "לא ייתכן שבדיק נהיה אנחנו אלו שניטלו את המטבע האחרונה מהמשפחות הללו. תראי באיזו מצוקה הם נמצאים, משפחות מבורכות, ילדים רבים, הקניות מרובות, בואי נמחל להם בלב שלם על חובותיהם והשם יחשב זאת כצדקה לנו. אנחנו הרי מחפשים מצוות, רוצים להתחלק אחר כך בשכרן, רוצים לכפר על מה שהיה, תסכימי לסלוח להם?".

לאישה אין בכלל תהיות או ערעורים על מה שמציע בעלה. היא מסכימה בלב שלם לרעיון ועוד יותר, היא מוסיפה ואומרת: "אם כבר ויתרנו על החובות, המחברת לשם מה? עדיף להיפטר ממנה כמה שיותר מהר. אם המחברת תעמוד כאן בבית, אולי כל הזמן ינסה אותו הציץ מתחילה. הוא יזכיר לנו את החובות, הוא יאמר לנו: ללקוחות שלכם אין רשות לא לשלם, הם עוברים על גזל". עדיף לי לזרוק אותה ולא לראות אותה יותר מול העיניים". במדורה קטנה בחצר הבית שלהם, עולה בעשן מחברת חומה ועבה המכילה חובות רבים של יהודים מחוסרי כל. שוב צצים קטיי פונסה לא קלים. הפעם, אין אפילו את הסכום שעמד מוכן בצד להשקעה.

הבעל מנסה את כוחו במלאכות שונות. תחילה הוא נעשה מלמד דרדקים, אחר כך הוא עושה חשבון ששעות העבודה כל כך רבות והשכר כל כך מועט שהוא ממיר את העבודה הזו בעבודות בניין קלות. כל יום ויום שחולף, לא מותר אותו מרוקן מתוקן; שיעורי תורה נשמרים בקפידה, תפילות בזמן וקביעת עיתים לתורה, ככל שניתן. כל יום שחולף מביא אותם בערב לחשבון נפש רציני ומעמיק, הספקנו לקיים מצוות? אספנו יותר מאתמול? קיימנו מצוות הדרושות מסירות נפש, או מצוות שאדם דש בעקביו?

מתכונת אגירת המצוות ממיטיחה כל העת. הנה לדוגמה, פעם אחת פסע ברחוב בעל הבית וראה ערמת גרוטאות שהושלכה מאחד הבתים. לתדהמתו ולזועתו הרבה הבחין כי בתוך הקרשים הישנים ופיסות הברד הקרועות מתגלגלים דפי גמרא על הרצפה, דפים קדושים העונים גניזה. הוא לא הסס, קנה בכספו שקי בד עבים וטובים, אסף את כל מה שהיה מפוזר על הרצפה וטמן אותם בגניזה ראויה לשמה. הוא לא הסתפק בשקים מסוג פשוט או לא איכותי, הוא בחר את הסוג הטוב ביותר שיש, כדי שלא יחזור על עצמו המצב שבו דפי גמרא ישוטטו ברחובות בבזיון חלילה. בחשבון שעשו אחר כך, בני הזוג, אשר ההוצאות הכספיות שלהם היו מדודות וספורות, הם גילו לשמחתם, כי השקים העבים שקנה עלו כמו שלושה ימי עבודה בבנין. ולשמחתם לא היה גבול, אשריהם שזכו להוציא את כספם על מצוות והידורים, על כבוד דפים שגשרו מספרי קודש.

למלאו יפעתו ולשיא גדולות הגיע אב המשפחה בימי חולי קשים שפקדו אותו. הוליו ניתק אותו בבת אחת מעיסוקיו הרבים, הם ידעו מחסור מחודש אבל הפעם, אף אחד לא יכול היה לחשוב אם יש לחם או אין, כי המאבק נשא עתה אופי שונה לחלוטין. מאבק החיים. ריצות וטיפולים, בכי המוסה וגדלות נפש מאין כמוה. אשתו מצידה ניסתה לעשות הכל, כדי להשיג מעט לילדים, כדי להצליח לקבל מימון או סכסוד לתרופות ולטיפולים שבעלה צריך.

המשפחה עברה תקופה כלל לא קלה ובסופה, השיב אב המשפחה את נשמתו בטהרה לגני מרומים. נותרה אלמנה, נותרו יתומים, אך האמונה חזקה היתה מכולם. האמונה שהיתה נר לרגליהם כל החיים, הלכה והתעצמה עוד יותר.

בביתם הול התארגנו שכנות לערוך סעודת הבראה לאבלים. כולם היו להלם לראות את המקרר הריק, את הארונות שלא היה בהם כלום. את הדלות והמחסור, את העוני והחדלון. הרי מעולם לא נשמעו תלונות מן הבית הזה, צעקות, מרמור, אפילו לא התרגזות קטנה. זוג צדיק וילדים טהורים עבדו את השם והסתפקו בכל מה שנתן להם, גם על זה הם אמרו תודה.

מספר דקות לפני שנטמנה גופתו הטהורה של אב המשפחה ברה המנוחות, ונשמתו הגיעה למקום שבעלי תשובה עומדים בה, מקום שאין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, שמעו בני המשפחה הקרובים את האלמנה ממלמלת משהו. היא אמרה מילים אחרונות לבעל שלא תראה יותר עד ביאת גואל צדק.

חלק מהם התקרבו ושמעו אותה אומרת: "לעשיו הסכם, כשנישאנו, שזאסוף מצווה ככל שרק נזכר, כדי להשלים את החסר. ועוד נספח היה בו בהסכם, נספח שאמר שבשכר המצוות הזה נתחלק שנינו שווה בשווה. הנה, הלכת לעולמך צעיר כל כך, מה כבר הספקת לאסוף? אני מוותרת לך על חלקי בשכר המצוות. קח לך את שכר כל המצוות שעשינו עד היום. אני והילדים שנשארו פה, נאסוף מתחילה את הכל..."

(אמונה שלמה - כך בראשית שיצא לאור זה עתה, יש"כ למחבר הרב צבי נקר הי"ו)

הלכה לשבת

שימוש במעלית אוטומטית בשבת, מותר או אסור?

חיים ח"ג (סי' סח). וכן מבווא בפרי מגדים (סי' תקב) לגבי הוצאת ניצוצות שאין בהם איסור תורה [וכן העלה הגרי"ח בשו"ת רב פעלים ח"ב (אורח סימן ג), אודות מי ששכח שהיום שבת, ולקח יעץ גפרור על מנת להציתו, ורשעה ששפשיץ בגפרור להציתו לא נדלק, אלא רק יצא מהגפרור ניצוץ או מיד כבה, ויתכן נזכר שהיום שבת, והשליכו מידו, ובא אצל הרב לשאלו תיקון על מעשהו, וחקר אם עבר בזה על איסור תורה או על איסור דרבנן, והביא דברי רבינו עובדיה מברטנורא בפרק ד' דביצה שנראה שסובר שבהוצאת ניצוצות של אש אין איסור תורה, ושכ"כ הפמ"ג הנ"ל, ע"ש. וכ"כ הגאון החזון איש (סימן ג' יא ט'), שניצוצי אור הניתזים מחוט החשמל אין בהם איסור תורה משום מעביע, אלא רק שבות מדרבנן. ועיין היטב במנחת שלמה ח"א סי' ט' ודו"ק].

הנה בילקוט יוסף שבת כרך ה' (עמוד קצב) נתבאר להקל מעיקר מדין השתמש במעלית אוטומטית בשבת, כיעו"ש. ואמנם במונח"א (עמוד תקנח) כתב, שיש להחמיר שלא לעלות או לרדת במעלית אוטומטית בשבת וכו'. אך המעייץ שם יראה שלא התייחס לכל הטעמים שהובאו בילקוט, ובחנם חלק על דברי מרן אמו"ר בד"ץ זה, ונבאר הדברים, הדנה בהשקפה ראשונה היה מקום להחמיר בזה, לפי מה שנמסר מפי מומחים שכובד גופו של אדם הנכנס למעלית, גורם להתזות ניצוצי אש, שאינם נראים אלא באפילה, ואם כן אף על פי שאין הנכנס מתכוין להתזות ניצוצות, מכל מקום הדבר הכרחי והרי הוא בגדר פסיק רישיה ולא ימות, שהכל מודים שהוא אסור בשבת, ולכאורה היה ראוי להמנע מלהשתמש במעלית אוטומטית בשבת. אולם לאחר העיון נראה שיש להתיר, כי בודאי אין בהוצאת ניצוצות כאלה משום איסור תורה, כיון שאין בהם שום הנאה כלל, לא לצורך תאורה ולא לצורך חימום, וכדומה. ומוכח מדברי הרמב"ם (בפרי יב מהלכות שבת) שכל שההבערה נעשית דרך השחתה, שאינו נהנה ממלאכה זו, פטור או להסבירים כ"ר מלאכה שזונה צריכה לגופה חייב מן התורה. וכן העלה הגאון בעל טל אורות (בהלכות שבת דף צב ע"ב), שאינה בכלל מה שמארו חז"ל: כל המקלקלים פטורים, ולכן כשאין שום הנאה ממלאכת ההבערה, הרי הוא מקלקל ופטור. וכ"כ מהר"ם פלאגי בשו"ת לב

למטרת העלון דרוש מסיף לזיכוי הרבים באזור בני הכנסת שבד' המאזרי, כמ"ו, דרוש נהג (אפשרי בתשלום) להפצה בכמה מוקדים באלעד. נא לפנות למטרת.

לכחורי הישיבות ואברכי המשלוחים מפיז השבים להיחיל התורה, בהם תעמלו בתורה הקד' למרות כל המשיכונים, בהתמדה ובשקידה, בחסך ובשמחה, ברכת זמן חורף מוצלח ומרומם!

ברכת מזל טוב לבבית
גריפסקאי המסור של העלון ר' אהרן עמיר נ"י ונ"ב לרגל השמחה השרייה במעונם לרגל הולדת הבן שתזכו לגדלו לתורה לחופיה ולמעשים טובים. אכ"י.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית
למפיץ העלון שבטריה ת"ר, הבה"ח והנעלה דוד עטיה נ"י לרגל היכנסו לעול תורה ומצוות, וה"ב שזיכה לעלות מעלה מעלה במעלות התורה והיורה, ועשה חיל בלימודו ויהיה שמו כשם הגדולים אשר בארץ, לתפארת משפחתו הרוממה, אכ"י.

לעילוי נשמת
מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, אמנו בן עליזה ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, יעל בת רבקה ע"ה.

לרפואת
שושנה פורן בת טאוס תחי', סעידה בת סאלם תחי', שרה בת לאה תחי', תמר בת רחל, שושנה בת אל"ם עישה תחי', יוסף בן רות, משה ויצחק בני תמר, יוסף בן ציון, הרב אליהו בן סרינה ומתושחי

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג
שלום אפל ורפי בן טינו מגניז הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', פנחס ואיתמר (נומרו) בני אביגיל הי"ו, בני משפחת מירון הי"ו, ישי שרה ונסים בני אילה הי"ו, זוג הגון למעין בת אילה.

גרפיקה: איתן 052-7657995 דפוס: שכונת יתום 052-9094945